

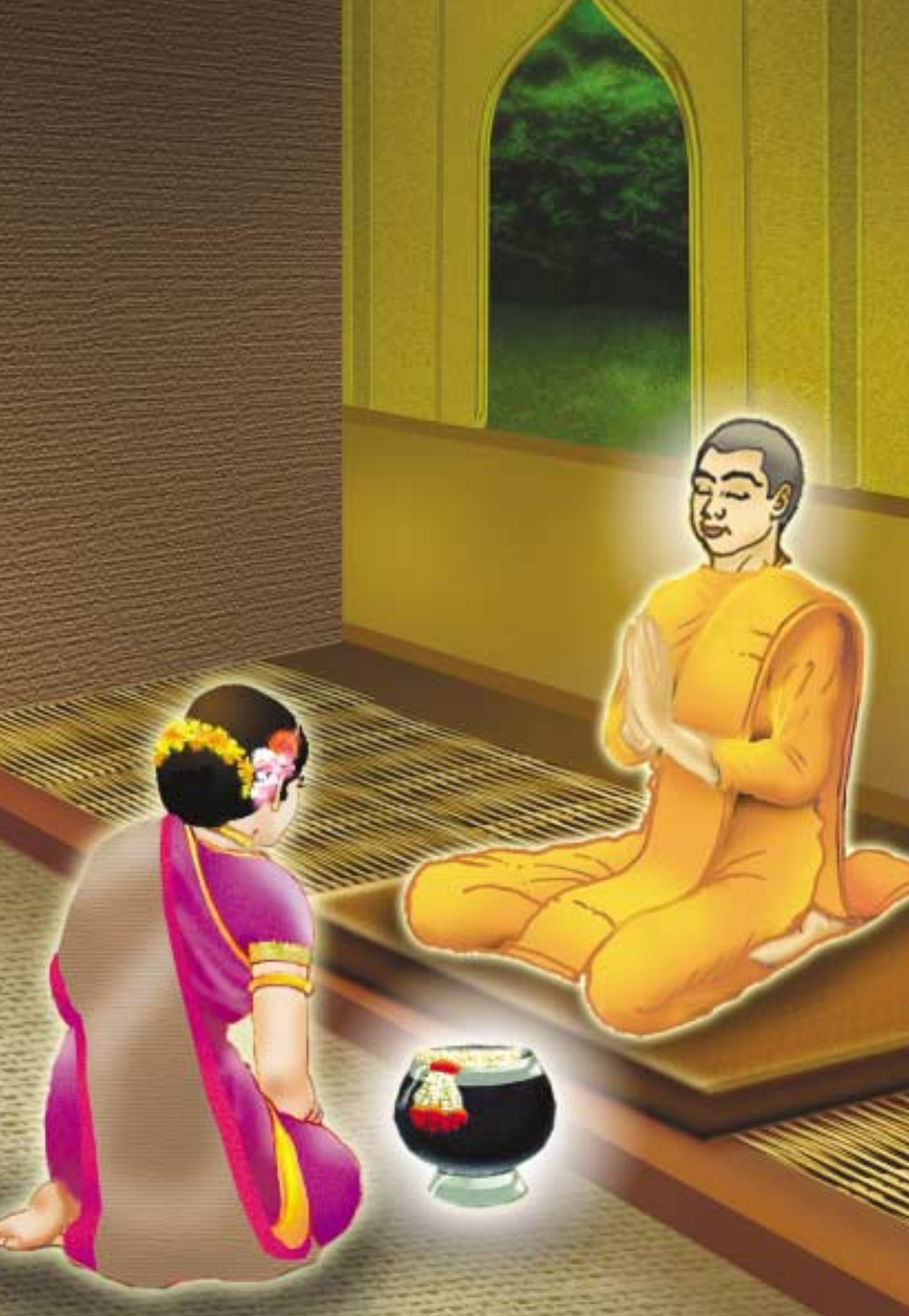
๒๕

อ ำ นั ส ง สั

ถ ว ำ ย พ ว ง ม ำ สั ย

ทวยเทพผู้มีศรัทธาคือเชื่อในพระพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ
และสังฆรัตตะ ย่อมรุ่งโรจน์กว่าดิฉัน โดยอายุ ยศ สิริ
ทวยเทพเหล่าอื่นผู้มีศรัทธาก็น่าจะยิ่งยวดกว่า โดยอำนาจ วรรณะ
และมีฤทธิ์มากกว่าดิฉัน

อานิสงส์ถวายพวงมาลัย

๒๒๒

ดวงใจที่สะอาดบริสุทธิ์ หยดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่เจ็ด เป็นใจที่มีพละานุภาพมหาศาล สามารถที่จะยังความปรารถนาให้สำเร็จได้ และจะดำเนินเข้าสู่ชีวิตอันประเสริฐ คือเส้นทางสายกลางได้อย่างง่ายดาย ทางสายกลางนี้เป็นเส้นทางที่พระอริยเจ้าทั้งหลาย ดำเนินเข้าไปจนกระทั่งหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง ใจที่หยดนิ่งดีแล้วเท่านั้น จึงจะอยู่ในเส้นทางสายนี้ได้ และจะเข้าถึงความสุขที่เที่ยงแท้ถาวรอันเป็นอมตะ ไม่มีทุกข์เจือปนเลย การทำใจให้หยุดให้นิ่งนี้ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งของมนุษย์ทุกๆ คนที่จะต้องประพฤติปฏิบัติ ดังนั้นให้ทุกท่านหมั่นทำใจหยุดใจนิ่งกันทุกๆ วัน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ปกัสสรวิมาน ความว่า

“ทวยเทพผู้มีศรัทธาคือเชื่อในพระพุทธรัตตะ พระธรรมรัตตะ และสังฆรัตตะ ย่อมรุ่งโรจน์กว่าดิฉัน โดยอายุยศ สิริ ทวยเทพเหล่าอื่นผู้มีศรัทธาก็ยิ่งยวดกว่า โดยอำนาจวรรณะ และมีฤทธิ์มากกว่าดิฉัน”

ถ้อยคำที่หลวงพ่อนำมากล่าวอันปรากฏอยู่ในพระคาถานี้ ไม่ใช่ถ้อยคำของบุคคลธรรมดา แต่เป็นคำกล่าวของนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง ซึ่งกล่าวออกมาในทำนองที่แสดงความเสียตายอยู่ในใจลึกๆ ที่เมื่อครั้งตัวเองมีโอกาสสร้างบารมีอยู่นั้น ไม่ได้

อานิสงส์ถาวรพวงมาลัย

๒๒๓

เพิ่มพูนบารมีให้กับตัวเองอย่างเต็มที่ ได้ปล่อยโอกาสให้ผ่านไป แล้วก็มาเปล่งถ้อยคำแสดงความเสียดายในภายหลัง แต่ก็เป็น คำกล่าวที่ยืนยันหนักแน่นเช่นเดียวกันว่า ใครก็ตามที่มีศรัทธา มั่นคงในพระรัตนตรัยแล้ว ผู้นั้นก็ย่อมจะรุ่งเรืองด้วยบุญบารมี อย่างไม่มีประมาณ

*เหตุการณ์ที่หลวงพ่อกล่าวถึงนี้ ได้เกิดขึ้นเมื่อครั้งสมัย พุทธกาล ตอนนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ที่กรุงราชคฤห์ พระอริยสาวกเป็นจำนวนมาก ก็ได้อาศัยอยู่ในกรุงราชคฤห์ พร้อมกับพระบรมศาสดา ประชาชนในกรุงราชคฤห์ ตั้งแต่ พระเจ้าพิมพิสารตลอดจนพระบรมวงศานุวงศ์ พร้อมกับเหล่า ข้าราชการบริพารทั้งหลายที่มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ต่างก็ ถือโอกาสที่เนืองนาบุญอันประเสริฐมีอยู่เป็นจำนวนมาก สร้าง บุญกันอย่างเต็มที่ ในแต่ละวัน อุบาสกอุบาสิกาและสาธุชนก็จะ ไปทำทาน รักษาศีลฟังธรรม และเจริญสมาธิภาวนากันอย่างไม่ ขาดสายที่พระเวฬุวันมหาวิหาร ที่ซึ่งพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็น อริยสาวก เป็นพระโสดาบันบุคคลสร้างถวายให้เป็นที่ประทับ ของพระบรมศาสดาและพระภิกษุสงฆ์ทั้งปวง

อานิสส์ถวายพวงมาลัย

๒๒๔

ในสมัยนั้น ได้มีอุบาสกท่านหนึ่งในกรุงราชคฤห์นั้น เป็นผู้มีศรัทธามาก อุบาสกท่านนี้เคารพรักในพระมหาโมคคัลลานเถระเป็นอย่างมาก ท่านมักจะนิมนต์พระเถระมาโปรดที่บ้านเป็นประจำสม่ำเสมอ อุบาสกนั้นมีธิดาอยู่คนหนึ่ง ธิดาก็นับถือสหายแห่งความศรัทธาเหมือนบิดาเช่นกัน เพราะบิดามักจะพาเธอไปฟังธรรมสร้างบุญอยู่เสมอ ยังมีโอกาสได้ฟังธรรมในสมัยนั้น ศรัทธาก็ยิ่งเพิ่มพูนและหนักแน่นมากขึ้น ตัวของเธอเองก็มีความรักเคารพในพระเถระเฉกเช่นบิดาเหมือนกัน

อยู่มาวันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระเที่ยววิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ ได้เข้าไปยังตระกูลนั้น กุมาริเห็นพระเถระแล้วก็เกิดความปีติยินดีคิดว่า วันนี้ โอกาสทองของเรามาแล้ว เราจะขอเอาบุญก่อนทำอย่างอื่น เมื่อคิดอย่างนี้แล้วก็ปูลาดอาสนะถวาย พอพระมหาโมคคัลลานั้นนั่งบนอาสนะ เธอก็บูชาพระเถระเจ้าด้วยดอกมะลิอันหอมกรุ่น แล้วก็เอาน้ำอ้อยยบที่มีรสชาติหวานหอมใส่ลงในบาตรของพระเถระเจ้า พระเถระประสงค์จะกล่าวคำอนุโมทนาแล้วแสดงธรรมพอเป็นเครื่องประดับสติปัญญาจึงได้นั่งลงอีกครั้งหนึ่ง

ธิดาของอุบาสกเห็นอย่างนั้น ก็รู้ว่าพระเถระประสงค์จะแสดงธรรม แม้จะเป็นผู้ที่มีความศรัทธาเลื่อมใส แต่ก็ยังเป็น

อานิสส์ถวายพวงมาลัย

๒๒๕

ผู้ที่ดูเบาในเรื่องของการฟังธรรมอยู่ คิดว่าวันนี้เราก็ได้เอาบุญกับพระเถระแล้ว และงานของเราก็ยังมีอีกเยอะที่ทำค้างเอาไว้อย่ากระนั้นเลย เอาไว้โอกาสต่อไปจะดีกว่า จึงกล่าวกับพระเถระว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า วันนี้โยมยังมีงานที่จะต้องสะสมอีกมากมาย เอาไว้คราวหน้าโยมจะหาโอกาสไปฟังธรรมที่วัด” พระเถระพอได้ฟังอย่างนั้นท่านก็นิ่งๆ ไม่ได้แสดงอาการอะไร พอนางกล่าวจบก็ได้ส่งพระเถระกลับ

และในเย็นวันนั้นเอง เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น นางเกิดป่วยขึ้นมาอย่างกะทันหัน แล้วไม่สามารถที่จะเยียวยาได้ทันท่วงที นางผู้มีความปรารถนาจะฟังธรรม เพื่อยังจิตให้เบิกบานผ่องใสยิ่งๆ ขึ้นไป ก็ไม่มีโอกาสอย่างนั้นแล้ว เธอได้เสียชีวิตลง ในเย็นวันนั้นเอง พอละจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยอานุภาพแห่งการทำความดี ทำให้ไปเกิด เป็นเทพนารีอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีมหาสมบัติอันเป็นทิพย์ที่ยิ่งใหญ่โอฬาร สิ่งที่แปลกกว่าเทพธิดาองค์อื่นๆ ก็คือว่า รัศมีของนางมีแสงสว่างมาก ส่องแสงไปทั่วทุกทิศเกินกว่าเทพเหล่าอื่น มีวรรณะเป็นประภัสสร แผ่ชานออกจากเรือนร่างทีเดียว แม้มหาวิมานของเทพนารีนั้น ก็มีรัศมีอย่างนั้น วิมานของเธอจึงได้นามว่า ปภัสสรวิมาน ซึ่งแปลว่า วิมานที่มีรัศมีแผ่ชานออกไป

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๒๒๖

วรรณของเทพธิดานี้ผ่องใสสว่างมาก ไม่มีมลทินของ
ผิวพรรณเลย มือค้งามเหมือนลูบไล้ด้วยจุนไม้จันทร์อันเป็นทิพย์
ทุกๆ ส่วนแห่งเรือนร่างก็น่าร่าเริงน่าปรารถนาของผู้พบเห็น มืออยู่
วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระเจ้า ได้จาริกไปในเทวโลก
เมื่อเทพนารีมองเห็นพระเถระเจ้าผู้ที่ตนเองเคารพบูชาผ่านมา
ทางมหาวิมานของตัวก็ดีใจ รีบลงจากวิมานเข้าไปไหว้พระเถระ
พระมหาโมคคัลลานั้นเห็นเทพธิดานี้ยืนไหว้อยู่อย่างนั้น ท่าน
มองไปเห็นแสงสว่างที่ออกจากเรือนร่าง และมหาปภัสสรวิมาน
ของนางพร้อมๆ กับมหาทิพยสมบัติทั้งปวง จึงเข้าไปถามถึง
บุพกรรมของเทพธิดาว่า

“ดูก่อนเทพนารีผู้มีอานุภาพมาก ท่านดูงดงาม มีรัศมี
ผุดผ่องยิ่งนัก นุ่งอาภรณ์ปภัสสร มีฤทธิ์มาก มีร่างกายลูบไล้
ด้วยจุนจันทร์อันเป็นทิพย์ ท่านเป็นใครกันหนอ จึงมายืนไหว้
อาตมาอย่างนี้ อนึ่ง เวลาที่ท่านนั่งบนบัลลังก์ ย่อมไฟโรจน์
ดังท้าวสักกะบัลลังก์ทิพย์ของท่านล้วนสำเร็จด้วยรัตนะทั้งหลาย
ดูก่อนเทพนารี เมื่อชาติก่อน ท่านได้สร้างบุญพิเศษอะไรไว้ จึง
ส่งผลให้มีอานุภาพเห็นปานนี้”

เทพนารีนั้นก็ตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ
เมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์ ดิฉันได้ถวายพวงมาลัยดอกมะลิและ

อานิสส์ถวายพวงมาลัย

๒๒๓

น้ำอ้อยแด่พระคุณเจ้า ดิฉันจึงได้เสวยผลแห่งบุญนั้น ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ แต่ก็ยังน่าเสียดายเหลือเกินที่ดิฉันยังเป็นผู้ที่ดูเบาในการฟังธรรม จึงไม่ได้ฟังธรรมที่พระคุณเจ้าตั้งใจจะแสดงให้ดิฉัน ดิฉันจึงมากราบเรียนให้พระคุณเจ้าทราบ ขอพระคุณเจ้าโปรดชักชวนและอนุเคราะห์ผู้ที่ควรอนุเคราะห์ด้วยธรรมที่พระบรมศาสดาแสดงไว้ดีแล้วเถิด ที่พระคุณเจ้าบอกดิฉันว่า ดิฉันมีอานุภาพมากนั้น ดิฉันรู้สึกอายเหลือเกิน เพราะยังมีทวยเทพอีกจำนวนมาก ที่ไม่ดูเบาเรื่องบุญเหมือนที่ดิฉันดูเบา ทวยเทพเหล่านั้นมีอานุภาพ มีอายุ ยส ลีริ วรณะ รุ่งเรืองกว่าดิฉันมากมายนัก” เทพธิดาครั้งกล่าวถึงการกระทำของตนเองอย่างนั้น ก็รู้สึกเสียดายและปรารถนาจะให้ชนรุ่นหลังอย่าดูเบาอย่างนั้น แล้วก็ไหว้พระเถระกลับเข้าสู่วิมานของตน

เราจะเห็นว่า การดูเบาในการสร้างบารมีอย่างเรื่องการฟังธรรมเป็นต้น ทำให้พลาดโอกาสบุญที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่งทีเดียว เพราะบุญเป็นสิ่งที่มีความค่าและสำคัญมาก โอกาสแห่งการสร้างบุญให้ครบถ้วนทุกอย่าง โดยไม่ให้เกิดให้หล่นเลยนั้น เป็นโอกาสทองของชีวิต ใครก็ตามที่เห็นคุณค่าตรงนี้ ชีวิตต่อไปในภายภาคหน้า ก็หมดโอกาสที่จะมาร่ำพินิจพินิจด้วยความเสียอกเสียใจอย่างเทพธิดาตนนี้ มีแต่จะระลึกรู้ถึงบุญที่ได้ทำไปด้วยความปิติเบิกบานไม่มีที่สิ้นสุด

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๒๒๘

เมื่อรับทราบอย่างนี้แล้ว ก็ให้ตั้งใจเอาบุญกันให้เต็มที่ อย่าให้
หกหล่นแม้แต่บุญเล็กบุญน้อย ทำกันไปอย่างเต็มที่เพื่อบารมี
ที่แก่กล้ายิ่งขึ้นไป

